



95215081-1	09/2025	מעריב - המגזין	עמוד 2	1	25.16x15.05
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

אנטישמיות מדינית :

« זלמן שובל



אנטישמיות מדינית

היחס לישראל השתנה כחלק מהשסע החברתי והכלכלי בארצות הברית. התפתחה מגמה של פוליטיקת זהויות, שמצאה קרקע פורייה באנטישמיות המסורתית של השמאל הקיצוני

האנטישמיות היא חלק ממצאות חיינו מאז שסירבנו לקבל את הדת הנוצרית ואחר כך את האסלאם – ואולי אף לפני כן. הציונות לא פתרה אומנם את בעיית האנטישמיות כפי שקיווה הרצל, אך היא הבטיחה את קיום העם היהודי במולדתו ההיסטורית ובעולם. בעקבות השואה ואילפי שנים של רדיפות, רוב העולם ראה בהקמתה של מדינת ישראל ובניצחונה על אויביה הוכחה נחרצת לניצחון רוח האדם על הרשע.

אך במרוצת השנים הפכו ישראל והעם היהודי כולו בדרך אור ווליאנית מובהקת ממנצחי הקולוניאליזם לסמלו – ובו בזמן לגורם שא מרכזי בפוליטיקה הבינלאומית והפנימית. החרמות על ישראל בכמה ממדינות המערב הם חלק מזה, והאשמות כוזב בג'נוסייד או בהרעבה מכוונת משמשות לדרבון הגל התעמולתי נגד ישראל והיהודים בכלל. האנטישמיות משחקת בכך תפקיד מרכזי, בין היתר כתוצאה מנוכחות מוגברת של המוסלמים במדינות אירופה. אנטישמיות איננה תופעה חדשה גם בארצות הברית, אך אחרי השואה ומלחמת העולם השנייה היא הפכה, לכאורה, לפחות מקובלת. לא עוד. על פי נתונים הן ממקורות יהודיים והן ממכוני מחקר כלליים יש בשנים האחרונות, עוד לפני המלחמה בעזה, עלייה משמעותית באחוזי האנטישמיות בחלקים שונים של החברה האמריקאית. ייתכן שדווקא ההצלחה הבולטת של יהודים בתחומי הפעילות הכלכלית, התרבותית והמדעית, שהביאה לקנאה בהם, תרמה לכך, הן בימיו והן בשמאל.

עם זאת, מדינת ישראל והישיבה, כולל בשדה הקרב, היוו מש

ענת חשובה ומקור לגאווה ליהודי ארצות הברית, והדבר השתקף גם בתמיכה הכללית בישראל של הציבור האמריקאי. ברם, היחס לישראל הלך והשתנה כחלק בלתי נפרד מהשסע החברתי והכלכלי בארצות הברית, כשמוקד הערכים המסורתיים התפתח מגמה של פוליטיקת זהויות, מגמה שמצאה קרקע פורייה באנטישמיות המסורתית של השמאל הקיצוני, כשישראל מוצגת כגורם קורבני לניאליסטי ומאבקה בתקופות הערבית מושווים לדיכוי השחורים בארצות הברית. יהודי ארצות הברית מוצגים כאשמים מרכזיים בכל החטאים והעיוותים בחברה האמריקאית, ומהעובדה שדווקא יהודים עמדו בראש המאבק לשוויון זכויות השחורים מעדיפים להתעלם. הקרע הזה בחברה האמריקאית

”אם בבחירות הבאות יזכו מועמדי המפלגה הדמוקרטית, וזה יכול להתרחש בעוד פחות משנתיים בקונגרס, יהיו לך השלכות מרחיקות לכת על מדיניות החוץ והביטחון של ארצות הברית

ליהודים, שהייתה במשך דורות הבית הטבעי לרוב יהודי ארצות הברית, נשאר בעיקר השם. אם בבחירות הבאות יזכו מועמדיה, וזה יכול להתרחש בעוד פחות משנתיים בבחירות לקונגרס, יהיו לך השלכות מרחיקות לכת גם על מדיניות החוץ והביטחון של ארצות הברית, לרבות קשריה עם ישראל. בהקשר זה הולכים ומתרבים סימני האזהרה: למרות התמיכה הכללית בישראל בקרב הציבור האמריקאי, בקרב תומכי המפלגה הדמוקרטית התמיכה ירדה באחוזים ניכרים, ולעומתה ניכרת עלייה בתמיכה בפלסטינים. הזעזוע מטבח 7 באוקטובר פונה את מקומו לתגובות השליליות, האמיתיות או המגמתיות, למלחמה בעזה, ואפילו פוליטיקאים יהודים נגדרים אחריה.

במיוחד מדאיגה הנטייה הגוברת למנוע מישראל נשק ואמצעי לחימה, שהופכת את הנוסחה המסורתית "יש לאפשר לישראל להגן על עצמה" לחלולה. המאבק הפנימי בעניין זה טרם הוכרע, והכרעה בנושא ביטול הסיוע הביטחוני נדחתה לעת עתה, אך לא ירדה מהפרק. גם הצעת החלטה בהנהגת המפלגה הדמוקרטית בזכות הכרה במדינה פלסטינית נדחתה בינתיים, אך כפי שהתבטא אחד מחברי בית הנבחרים מקליפורניה: "הקשר עם ישראל יהיה הנושא הקובע במפלגה הדמוקרטית בבחירות האמצע ולקראת 2028".

הביא לניצחון טראמפ בבחירות, כשישראל מקוטלגת על ידי השמאל והתקשורת כתומכת במחנה שלו. יש שטוענים, בפרט בישראל, שעובדה זו נובעת מאופייה של הממשלה הישראלית הנוכחית – ואף שטיעון זה נוח למי שאינם מאוהדים, האמת היא שעצם קיומה של מדינת ישראל הוא לצנינים בעיני השמאל הפרוגרסיבי. גורלן ועתידן של ישראל ויהדות ארצות הברית שלובים זה בזה, ואין להתעלם בעניין מהתמורות בפוליטיקה ובחברה האמריקאית. מהמפלגה הדמוקרטית הליברלית והסובלנית, מסבירת הפנים